

[P. Munch.]

tiske Liv, er indtil dette Øjeblik mislykkedes. De er mislykkedes i det Lovforslag, der blev fremsat af den højtærede Handelsminister i Efteraaret, de er efter mit Skøn ogsaa mislykkedes i det Ændringsforslag, der nu foreligger som et Resultat af Overenskomsten mellem det konservative Partis Repræsentanter og Venstres Repræsentanter i Udvalget.

Ordføreren for det konservative Folkeparti (Hendriksen), der vel har bidraget væsentligt til, at Lovforslaget har faaet den Form, som det nu har, siger, at man havde talt saa uhyre meget om det lille Ord „utilbørlig“ som det, man først og fremmest skulde vende sig imod i dette Lovforslag. Men er det saa unaturligt, at man under Diskussionen kommer til at tale netop om dette Ord? thi oprigtig talt, hvis man gaar Lovforslagets Paragraffer igennem, er der ikke andet i dem end dette ene Ord „utilbørlig“. Lovforslaget indeholder egentlig ikke andet end dette, at hvad Domstolene med Hensyn til Stridigheder om økonomiske Forhold finder utilbørligt, skal de straffe, og der er ingen som helst Vejledning med Hensyn til, hvad Lovgivningsmagten finder utilbørligt. Dette anser jeg for en Fallit-erklæring, en Selvopgivelse, fra Lovgivningsmagts Side, som ikke kan forsvares. Lovgivningsmagten paalægger Domstolene at gribe ind overfor visse bestemte Forhold med Straf, med store Bøder, ogsaa med Fængselsstraf, men saa maa Lovgivningsmagten give Domstolene en klarere Vejledning end den, der ligger alene i Ordet „utilbørlig“. Ellers aabner man her Plads for en omfattende Vilkaarlighed. Nu ved jeg ganske vist, at ærede Medlemmer siger, som den ærede Ordfører for Venstre (Knud Kristensen) og den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti har sagt, at der findes et og andet Sted i Lovgivningen ogsaa ellers Ordet „utilbørlig“. Det, man navnlig her har henvist til, er Aftaleloven fra 1917; men hvis man ser, hvorledes Ordet utilbørligt er anvendt dér; vil man lægge Mærke til, at Ordets Anvendelse knytter sig til en Række Regler, der virkelig giver Vejledning med Hensyn til, hvad man forstaar derved. Man vil endelig opdage, at det drejer sig dér om et Skøn fra Domstolene i Stridigheder af fuldkommen privat Karakter mellem Enkeltpersoner og andre, med hvem man personlig har truffet visse bestemte Aftaler, og hvor der i hele disse Aftalers Indhold ligger et Udgangspunkt for at bedømme, hvad der er „utilbørligt“, og hvad der ikke er „utilbørligt“. Jeg tror da aldeles ikke, at

man kan føre noget Forsvar ud fra dette Ords Anvendelse i Aftaleloven, og jeg maa tilstaa, at det forbløffede mig at høre det Forsvar, som den ærede Ordfører for Partiet Venstre førte ud fra, at der i Straffeloven findes en Række Paragraffer, hvor der er en vis Plads for Dommerens Skøn. Oprigtig talt tror jeg ikke, der er mange af Straffelovens Paragraffer, der er af en saadan Beskaffenhed, at der ikke findes et eller andet Spillerum for Dommerens Skøn. I saa Fald maatte disse Paragraffer have været skrevet med en Visdom, der indtil denne Dag har været nægtet Mennesker og sikkert heller ikke fandtes paa det Tidspunkt, da Straffeloven blev gennemført. Et vist Spillerum er der, og det maa der i saadanne Forhold ganske nødvendigt være, men derfra er der meget langt til saa vage og ubestemte Lovangivelser som dem, der findes i dette Lovforslag. De Paragraffer, som den ærede Ordfører for Venstre omtalte, var Paragraffer, hvor der var Spørgsmaal om, hvorvidt en Forseelse var grov eller mindre grov, om denne Forseelse var forsætlig eller uforsætlig i større eller mindre Grad, det var Spørgsmaal, som havde Indflydelse paa Straffens Udmaalning, i det hele taget en Bedømmelse af Gradsforhold.

Dernæst vil jeg gerne i Anledning af de Udtalelser, som fremkom fra Ordføreren for Venstres Side til Forklaring af Ordet „utilbørlig“, sige, at jeg tror ikke, at den Tale, som Ordføreren holdt, er tilstrækkelig til at være Grundlag for en autentisk Forstaaelse af dette Ord. Den ærede Ordfører sagde ganske vist et og andet, som maaske siden vilde kunne benyttes af Domstolene som Udgangspunkt, hvis man gik ud fra, at den ærede Ordfører virkelig var Udtryk for Rigsdagsflertallets Opfattelse paa dette Omraade i det Øjeblik, Loven blev gennemført. Men derom føler jeg mig ingenlunde overbevist. Den ærede Ordfører talte saaledes om, hvorledes man hidtil havde haft det saaledes, at Brugforeningerne havde været i Strid med Fagforeningerne om, hvorvidt de havde Lov til at benytte Arbejdere, som ikke var fagorganiserede, og dette var endt med Brugforeningernes Nederlag, de havde maattet give efter for Fagforeningerne. Det ærede Medlem talte om, at i visse Tilfælde var det blevet forhindret ved Slagterierne, at Folk, der stod som uorganiserede, kom ind som Arbejdere dér. Men mener da det ærede Medlem virkelig, at disse dunkle Lovparagraffer her vilde være egnede som Udgangspunkt til at forhindre denne Tilstand? Mener det ærede Medlem, at det vilde være muligt i Fremtiden paa Grundlag